

Jaroslav Částka

**Pět
kajících**

argo

Jaroslav Částka

Pět kajících

Obálka Jiří Pros.

Grafická úprava a sazba Karel Koutský.

Odpovědný redaktor Miloš Urban.

Jazyková redaktorka Tereza Kodlová.

Technická redaktorka Saša Švolíková.

Korektury Ludmila Böhmová.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00, Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2026 jako svou 6076. publikaci.

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-4974-6

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383

E-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v přátelském internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

PROLOG

8. října, kolem osmé hodiny večer

Seděli v kabině dodávky na potemnělém parkovišti před barem a čekali. Oba něco po třicítce, jinak ale tvořili dost nesourodou dvojici.

První neobyčejně velký, holohlavý. Na dva metry výšky vážil přes sto třicet kilo a adekvátně tomu se i mračil. Respekt by však vzbuzoval, i pokud by zrovna sladce usínal. Tváří se mu totiž prořezávalo hned několik rýh, s nimiž jeho DNA původně rozhodně nepočítala. Původ jizev pak objasňovaly mužovy zdeformované uši. Klasické květáky, které mohl vyšlechtit jedině dlouhými roky strávenými na zíněnkách a v klecích. Hlavu měl ale vydatně rozbrázděnou i zezadu. Kolem mamutího zátylku se mu obtáčely tři hluboké vrásky, jako kdyby utekl ze špalku ožralému katovi. Pod kupolovitou makovicí připomínaly závitý nedošroubované žárovky. Pořád ale zavrтанé dostatečně hluboko, aby v mozkovně utáhla veškerý provoz... Tihle si často vystačí s málem.

To druhý chlápek pocházel z mytologicky zcela odlišné části světa než obří troll po jeho boku. Vyhublý skrček s podivně rozpláclym nosem a středomořsky snědou pletí neměřil ani metr pětadesát. O to delší mu z huby trčely horní řezáky, jimž navíc dával vyniknout nepřírozeně zlomyslným šklebem. Jestli měl někdy Satan domácího mazlíčka, vypadal takhle. Zrovna tak ale mohl pánu pekel sloužit jako posel, který přináší smrtelníkům nejhorší zprávy. A opravdu, jakmile se tenhle bezrohý faun s růstovou poruchou někde vynořil, nevěstilo to nic dobrého. Zejména pro dívky mezi dvanáctým až patnáctým rokem věku, které mu jako znalci nejlíběji voněly buketem „de la Ménarche“, tedy obdobím první menstruace, jehož cena rozhodně nestoupala s časem archivace.

„Sledovačka“ jim právě končila. A to přesně v momentě, kdy vyšel z baru na parkoviště jistý Martin Winter. Netrvalo dlouho a také osádka bílého Transitu zatoužila po čerstvém vzduchu. Dva páry nohou v kanadách se vyhouply ven ze dveří a s hlasitým plesknutím dopadly na asfalt.

Winterovu pozornost upoutali snadno. Aby také ne, když se kromě nich široko daleko nevyskytovalo živáčka. Bohužel, chtělo by se říct. Při pohledu na ty dva by totiž i těžký sociofob uvítal společnost podstatně širší, nejlíp tisícíhlavou.

„Hej!“ zařval obr a panovačně na Martina pokynul, aby přiklusal k dodávce...

Pokud existovala jakákoliv pochybnost, kvůli komu ti dva přijeli, teď se úplně rozplynula. Winter ještě před chvíličkou uvažoval, že by jednoduše zahučel mezi borovice a pokusil se co nejrychleji dostat k autu. Ale stálo by to vůbec za to? Jak z hlediska proveditelnosti, tak jeho ega? Oba oslovené pohledy na věc mu odpověděly zamítavě, byť ten první krapet dominantnějším tónem.

„Snad to všechno nedělám kvůli mrtvý holce,“ prohodil sám k sobě, odjít v kapse zbraň a vyšel jim vstříc.

Obě delegace se zastavily dva metry od sebe. Intimní zóna sice ve vyspělých kulturách čítá šedesát centimetrů, neposkytuje však dostatek soukromí vůči náhlému kopanci do ksichtu.

Troll i faun se tvářili přesně tak, jako kdyby dostali za úkol pantomimicky ztvárnit své celoživotní nátury. První zůstával důležitě zamračený, druhý se škodolibě uculoval.

„Prej tu někoho hledáš,“ houkl obr.

„Jo, tuhle holku,“ přitakal Martin a ukázal mu fotku. „Pavla Meinerová, patnáct let.“

„A proč ji, kurva, hledáš zrovna tady?!“ zeptal se podrážděně kolos.

„Shodou okolností,“ odpověděl Winter s maximální asertivitou.

„Tý vole, von si z nás dělá prdel!“ uchechtl se skrček. „Udělá tu takovejhle bordel a teď si ještě myslí, že odtud odkráčí ve zdraví...“

„Dokopal si mi kámoše, ty zmrde!“ přitvrdil obr znenadání.

„Však on to rozdejchá. Nechal jsem mu na krku pár podkoviček pro štěstí,“ pousmál se Martin představě mužových podlitin kopírujících oblouk jeho podpatku.

„Co ty si o sobě myslíš, ty zajebanče?!“ vyhrkl drobný chlápek.

„Co jste provedli s tou holkou?“ opáčil Martin.

„Poslouchej, ty buzno!“ zahřímá mastodont. „Tu čubku jsem nikdy neviděl, ale něco pro tebe udělat můžu. Vyber si část těla, kterou ti zlámu jako první, než se dostanu k tvému vazu!“

„Hm,“ zkrabatil Winter bradu v několikavteřinovém zadumání. „Já myslím, že by ses mohl předklonit, stáhnout si kalhoty a zkusit mi zlomit srdce.“

Obra nejprve ochromilo překvapení, vzápětí však už na Wintera vystartoval. Ten v rychlosti couvl a sáhl po pistoli. V tu samou chvíli se ovšem zpoza dodávky vyloupla postava dalšího muže...

PRVNÍ ČÁST

Dolíčky ve tvářích

KAPITOLA PRVNÍ

HANA

4. října, čtyři dny před událostmi z parkoviště

Když se k Winterovi dostal spis případu *Meiner*, souhrn vstupních informací vypadal následovně:

14. září našel mladý pár v lese na Berounsku mrtvolu muže. Tělo leželo v nepříliš hustém březovém porostu, pouhých padesát metrů od silnice. Mrtvý měl na sobě zelené tričko a džíny, obuv chyběla. Nenašly se u něj žádné osobní doklady.

Pitva odhalila jedenáct fraktur v horní části trupu a zcela rozdrčenou obličejovou část, zborcenou dovnitř lebky. Zřetelné otisky podrážek na přilehlých oblastech krku a hrudi napovídaly, jakým způsobem zranění vznikla. Kdosi ho udupal k smrti. Vzhledem ke stavu tváře došlo k identifikaci podle oblečení a dalších tělesných markantů. Jednalo se o Lukáše Meintera, dvaadvacetiletého hodináře z Prahy.

Kromě brutality provedení činila případ mimořádným ještě jedna okolnost. Tři týdny před smrtí Meiner obdržel podivný telefonát od své patnáctileté dcery Pavly. Stroze mu v něm oznámila, že odchází z domova, protože se zamilovala do jednoho staršího kluka, se kterým chce nyní žít. Ihned nato hovor ukončila.

Svá slova bohužel i naplnila a ze dne na den s rodinou přerušila veškeré styky. Lukáš a Hana Meinerovi nevěděli, kde svou jedinou dceru hledat. Telefon měla vypnutý, takže ji neměli jak zkontaktovat. Nezbylo jim proto, než vše ohlásit na policii.

Jelikož byla Pavla dosud naprosto bezproblémovou gymnazistkou, zlom v jejím chování působil velice zvláště a odůvodnění jejího odchodu

nepříliš důvěryhodně. Logicky tak vyvstávaly pochyby, zdali opravdu jednala ze své svobodné vůle.

Jak už to při podobných situacích chodí, Meinerovým připadlo oficiální pátrání až příliš rutinní. Lukáš proto začal objíždět nejrůznější místa, kde doufal, že by mohl Pavlu najít. Nejprve bydliště jejích kamarádek, později i adresy squatů a center prostitute. Hana od něj dostala poslední zprávu 9. září. Poté již zůstal manželův mobil nedostupný.

3. října byl do celé věci angažován Martin Winter, a to pod jménem Jiří Zach. Pouze dva další lidé věděli na čí popud a s jakými kompetencemi. Od počátku měl na zřeteli, že Meinerova smrt nemusela se zmizením jeho dcery vůbec souviset. Jako racionálnější se mu však jevila opačná možnost postavená na spojitosti obou událostí. Rozhodl se z ní proto vycházet. Půjde-li po stopách ztracené dívky, mohly by ho nakonec dovést i k té vyšlapané cestičce mezi břázami, kde skončil její otec.

V první řadě si domluvil schůzku s Hanou Meinerovou, matkou pohřešované. Čtyřicetiletá zdravotní sestra bydlela v jednom z paneláků na pražském sídlišti Opatov.

„Tady,“ podala mu fotografii a znovu se schoulila do rohu gauče, kde se tiše rozplakala.

Nejraději by jí slíbil, že Pavlu najde živou. Jakmile ale k případu povolali jeho, obvykle to pro ztracenou osobu neznačilo nic pěkného.

Pohlédl na snímek. Na holčičím obličejí se všechno smálo. Ústa, dolíčky ve tvářích a samozřejmě oči. Celé to divadlo radosti obklopovala zářivá opona blondatého mikáda. Z výrazu tváře jí čísel důvtip, možná až mazanost. Jenže na fotkách se smály všechny. Stejně ale pochyboval, že mu momentka k něčemu bude. Těžko dívku najde ve stavu, alespoň vzdáleně podobnému tomu na snímku.

„Nerozumím tomu,“ vzlykla tiše Hana. „Nikdy s ní nebyly žádné problémy...“

„Ve spisu stojí, že si Pavla zhruba tři týdny před svým zmizením našla brigádu v bowlingovém klubu. Tu práci jí teda sehnala kamarádka?“ zeptal se.

„Lenka,“ přikývla Hana. „Spolužačka. Jsou s Pavlínkou nejlepší kamarádky.“

Hana si poposedla na kraj sedačky, aby dosáhla na konferenční stůl, a vzala do ruky telefon. „Plánovala si, že půjde na vysokou školu...“ Když

se jí napotřetí podařilo přinutit display k poslušnosti, vstala a strčila mu přístroj před obličej.

Spatřil Pavlu ve společnosti plnoštíhlé brunetky, jak se obě krouží před zrcadlem a pokoušejí se uzpívat nějakou popovou odrhovačku.

Haně klesla ruka s telefonem. „Vždycky jsme si všechno říkaly. Neodešla by jen tak. Je moc hodná... holčička moje...“

Mateřské chvalozpěvy chápal, ale už z principu je bral s rezervou.

„Mohla byste mi ukázat Pavlin pokoj?“ zeptal se spíš ze zvyku, než aby to pokládal za účelné. Tajné deníčky schované pod matrací vyšly z módy a dívčín počítač prolezli vyšetřovatelé ze čtvrtého oddělení, přičemž se nezdálo, že by je to kamkoliv posunulo.

Říkal si tedy, proč tam vůbec chodit a nasávat atmosféru zmaru? K čemu si pamatovat, čím voněl Pavlin pokoj, nebo jak zněl její hlas na tom krátkém videu z matčina telefonu? Přesto následoval Hanu přes chodbu ke dveřím s typicky matně zrnitým prosklením. Za stejným vyrůstaly snad všechny panelákové děti. Přesně ten druh skleněné výplně, jenž poskytoval představu o dění uvnitř jen v základních obrysech... Přišlo mu to dokonale metaforické. Mámy vědí o svých potomcích nejvíce, zároveň však v té nejkreslenější formě.

Vstoupil. Místnost skutečně voněla. Nikoliv však Pavlou, ale dozvuky pracího prášku, linoucími se z prádla ve skříni. Jistě pečlivě složeného. Libý odér sice doplňovaly dva ustýskané flakónky položené na psacím stole, ani ty ho však nečinily o nic osobnějším.

Zkontroloval pohledem trojici plyšáků, okupujících Pavlin polštář. Věrně čekali na návrat své majitelky. Ve výrazech však měli přeci jen o kapku více optimismu, než by se vzhledem k situaci slušelo. Civěl do jejich neochvějných úsměvů a knoflíkových očí přes půl minuty. Zamyšleně a nevesele. Přitom věděl dobře, že mu toho o Pavlině duši mnoho neprozradí. Identické proprietky nevinnosti totiž zdobíávají i lože těch nejkrušenějších prostitutek.

„Ty má od školky,“ vstoupil mu do myšlenek Hanin hlas.

„Hm,“ přesunul svou pozornost na hřbety knížek na policiče.

„Od manžela...“

Uhnul pohledem na plakáty koní a nakonec vykroukl ven z okna.

Bydleli v šestém patře a on se nyní na svět díval z dívčiny každodenní perspektivy. Napadlo ho, jestli právě v rámci sídlištního panoramatu

nevidí vše, co potřebuje. Zdali náhodou člověk, jenž má Pavlino zmizení na svědomí, neobýval jeden z těch nedalekých vchodů a nemíjel se s ní celá léta na zdejších chodnících.

„Najdete ji?“

„Je tu solidní šance, že ano,“ odpověděl pokud možno upřímně – zároveň bez jakéhokoliv závazku.

S tím se s Hanou Meinerovou rozloučil a odešel. Už cestou výtahem do přízemí ale sumarizoval, jestli mu setkání s nešťastnou ženou přineslo krom emocí i něco skutečně využitelného. Vodítka by mohla poskytnout ta bowlingová herna, kde byla Pavla na brigádě těsně před svým zmizením. Vyšetřovatelé jednali v časovém tlaku, který pátrání po nezletilé provázel, a informaci o dívčině brigádě nejspíš pojali jako jednu z mnoha. Hernu navštívili nejspíš pouze proto, aby si ověřili, zda tu dívka svůj čas opravdu trávila.

Winter věděl, že spěchat nemusí. Jestli Pavla žije, vzhledem k délce jejího pohřšování není pravděpodobné, že by se na tomto stavu mělo cokoli změnit. Určitě ne v rozmezí hodin či dní. A pokud už nežila, platil tenhle cynický předpoklad dvojnásob. Proto se mohl zajímat i o zdánlivě nedůležité detaily. Například, jak se dostala k práci vzdálené přes půl města? Ke všemu těsně před svými patnáctinami, kdy ji ze zákona neměli přijmout.

Za Pavlinou kamarádkou Lenkou se vypravil druhý den ráno. Oslovil ji, když uprostřed houfu spolužaček čekala před budovou gymnázia na vyučování.

„Já?“ vykulila oči hnědovláska, když utichlo první hihňání.

„Jo,“ přitakal Winter. „Alespoň to tvrdila doma.“

„Já teda určitě ne!“ zakroutila hlavou rezolutně. „Říkala, že má nějakou brigošku, to jo. Ale já ani nevěděla, že nějakou shání. Přitom vždycky všechno plánujeme spolu,“ špitla na závěr s lehkým zklamáním.

Účastně pokýval hlavou. Její představivost ohledně Pavlina osudu evidentně nezahrnovala podobné tragické scénáře, jak tomu bylo v jeho případech. „A neříkala teda, jak k té práci přišla?“

„Ale jo, sehnal jí to prej nějaký David,“ našpulila pusou.

„Viděla jsi ho?“

„Ne,“ odvětila. „Ale říkala, že chodí tady kousek na SOŠku a že je o tři roky starší.“

Přejel zrakem po tvářích přítomných slečen. „Neznáte ho, některá?“
Záporné odpovědi slyšet nechtěl.

„Co je s Pavlou?“ zeptala se jedna z dívek.

„Nevím,“ odpověděl bez vytáček.

Neprozdil mu to ani Pavlin facebookový a instagramový účet. Žád-
ného Davida mezi jejími přáteli nenalezl. Vyhledal si tedy web školy,
kterou měl dotýčný navštěvovat, a ze jmenných seznamů tříd vybral ty,
které plus mínus odpovídaly mladíkovu odhadovanému věku. Pro jistotu
neopomněl ani poslední ročníky absolventů. Nakonec mu zůstali dva
Davidové, jejichž bydliště potřeboval dohledat.

I Winter měl svého človíčka za stolem, který pro něho získával in-
formace různého druhu. Zpravidla nešlo o žádná tajná data, spíše výpi-
sy z katastru nemovitostí, případně rejstříku trestů. Pověštinou údaje,
k nimž by se dostal i sám, jen by to trvalo déle. Navíc, pokud už mu
zadavatelé práce službu zprostředkovali, proč ji nevyužít?

Odeslal tedy na jisté číslo věk a celá jména obou kandidátů, aby mu
zhruba půlhodinu nato přišla zpráva se dvojicí adres a několika dopl-
ňujícími údaji. Nejvíc ho zaujala poznámka, že jeden z adeptů, i když
sotva plnoletý, bydlel úředně ve svém vlastním bytě. Rozhodl se mu
proto věnovat přednostně.

Ke sledování si vyčlenil dva dny. Třetí pak dozrál čas k osobnímu
setkání.

KAPITOLA DRUHÁ

DAVID

8. října, kolem třetí hodiny odpoledne

Martin si nasadil kožené rukavice, vyšel do třetího patra činžovního domu a zazvonil u starých dvoukřídých dveří, za kterými přebýval jistý David Vaic.

Jakmile mladík otevřel, Winter se beze slov natlačil dovnitř a stěží sedmdesátikilového Davida vzal prostě s sebou. Zastavili se až v obývacím pokoji, kde majitel hnízdečka dopadl na peršan, jímž bylo útulně vystláno.

„Co děláš, kurva?!“ vyštěkl a vyhoupl se zpět na své hladce oholené nohy.

Martin ho proto popadl za vlasy a znovu s ním smýkl na zem. „Zůstaň na zadku!“ rozkázal mu a přisunul si pod sebe mahagonový stůl. Nedalo se přehlédnout, jak i ten ladil s celkově starožitným duchem bytu... Kluk si asi v bejváku po babičce užívá života, napadlo ho.

Posadil se zhruba metr od dřepícího mladíka, mile se na něj pousmál a poklidným tónem spustil: „Ztratila se jednoho dne dívenka. Její táta se ji vydal hledat, jenže se nakonec ztratil taky. Alespoň tedy do chvíle, než ho našli ležet v lese, s tureckým hajzlem místo ksichtu...“

Zatímco své věty nechával uzrát, pozoroval Vaicův pohled, nakolik povědomě mu vyprávění znělo.

Chlapecův výraz však zůstával neměnný, stále stejně vyjevený.

„Takhle rozmlácenou lebku jsem viděl za celý život jenom jednou. Jenže ta patřila prostitutce, takže si holt člověk řekl: Oukej, profesionální deformace... Čím si to ale vysloužil tenhle Meiner, to by mě zajímalo.

Tak jsem se přišel zeptat tebe,“ přidal Martin na konkrétnosti, načež se opět odmlčel, aby si zanalyzoval Vaicovu tvář. Z té se ovšem kromě šoku nedalo vyčíst nic dalšího.

„Neměl jsem důvod tě podezřívát. Pak jsem ale zjistil, že se živíš jako prostitut. A i když si nemyslím, že bys Pavle fyzicky ublížil, mohl jsi ji do tohoto světa zatáhnout... A řeknu ti, že já mít dceru, šel bych i po týpkovi, kterej by jí nabídl první cigaretu,“ zakončil proslov přátelským úsměvem, který byl s přátelstvím v přímém rozporu.

„Neznám žádnýho Meintera,“ sebral Vaic konečně odvahu. „Takže, co kdybys šel do hajzlu? Nenechám se buzerovat od takovýho magora!“

Martin pokýval souhlasně hlavou a vytáhl z kapsy boxer. Ten si nasadil přes rukavici na levou ruku, načež mladíka udeřil neozbrojenou pravačkou, až mu roztrhl spodní ret.

David trhnul hlavou a začal kvičet.

Winter zatím přemítal, do jaké míry se mu podařilo využít psychologického efektu na téma „Když takhle pustoší pěst samotná, co asi dokáže opatřena kovovým doplňkem“.

„Kdo vůbec jste?“ začal Vaic pojednou s vykáním, zatímco si z kratešů vytáhl kapesník, aby jej přiložil na krvácející ránu.

„Dobrá duše,“ odpověděl mu Winter. „Určitě bude lepší, když začneš blekotat kvůli prasklý čelisti než třeba spánkový kosti.“

David nic neříkal. S podobným průběhem odpoledne evidentně nepočítal.

„Praktická věc, tyhle rukavice, když si nechceš poranit klouby,“ protáhl si Winter demonstrativně prsty. „Zvlášť ne o zuby někoho, kdo má v puse každěj den jinou DNA.“

Mladíkovi zacukal poraněný koutek.

„Ale zase bych byl nerad, abys ve mně viděl homofoba. Když hraje na klavír Elton John, můžu ho poslouchat hodiny... Něco mi ale říká, že tvůj prstoklad lidstvo oželí mnohem snáz. Takže mi holt budeš muset říct o Pavle něco víc.“

„Já ale fakt nevím, o jaký holce mluvíte,“ hlesl Vaic.

Co se dalo dělat. Martin si na mladíka sedl a beze slov ho začal rdousit. Žádné omotávání krku čímkoliv, nýbrž čistokrevná práce pro dva palce a jednu dýchací trubici.

David kolem sebe máchal rukama stylem neplavce. Po zásluze ho tudíž čekala cesta hluboko pod hladinu. Nešlo jen o extrémně trýznivou neschopnost nádechu, ale i tlak, pod kterým se jeho měkké tkáně městnaly jedna na druhou vláčeny o chrupavčitý podklad.

Pokud by Martin chtěl, dávno by se jeho prstům podvolil i hrtan s jazylkou. Neměl ho však v úmyslu zabít, pouze mu vlít do žil strach, jakožto přirozené sérum pravdy.

Po chvilce již sebou Vaic přestal lomcovat, jen mu z úst vyprsklo několik kapek krve. Jako kdyby se jeho zarudle nafouklá hlava potřebovala zbavit přetlaku.

Winter povolil až tehdy, když Davidovi začal „odcházet“ pohled, což se dalo poznat podle stavu čoček. Exaktní věda to ovšem není, takže dost záleží na rdousičových zkušenostech a také vrozené empatii k pocitům druhých. Jelikož měl Winter obojího na rozdávání, kritický moment nepropásl a hrdlo přestal svírat včas. Odhadem asi v sedmé až osmé desetině od Vaicova úmrtí. Potřeboval ho zkrátka přesvědčit, že je připraven zajít přes určitou mez.

Pod Davidovými vytřeštěnými zraky se vějířovitě rojily slzy. Nemrkal, jako kdyby se bál oči zavířit.

Winter se rozhodl, že mladíkův děs ještě přiživí. Pomalým, meditativně laděným stylem pronesl: „Až tě teď chytím za krk znovu, bude to už napořád... Ještě dlouho potom, co mi zemřeš v náručí, tě budu dál svírat, až mi ruce zdřevění a nohy zapustí kořeny do podlahy. A my dva se tak staneme jedním. Byť teda trochu jinak, než jsi profesně zvyklej.“

Prapodivně vzletný popis vlastního usmrcení Davidovi očividně nepřidal. Jakmile pak zahlédl, že se k němu Winter znovu přibližuje, vyhrkl: „Dobře, dobře... řeknu vám, co chcete!“

„Je Pavla naživu?“ zareagoval Martin okamžitě.

„To fakt nevím... Ani kde by teď mohla bejt,“ odpověděl mu mladík s nešťastným pohledem.

Winter zakroutil nespokojeně hlavou, aby bylo jasno, že očekává přínosnější informace. „Odkud jste se znali?“

„Normálně, moje škola byla blízko tý její. Měli jsme ráno stejnou cestu,“ soukal ze sebe nervózní Vaic.

„Jak koukám na ty tvoje ručičky, tak si občas něco píchneš. Podělil ses s dívenkou?“